

少年歌行

หมิ่นเยว่
พิชิตเหล่า
ตัวฟ้า 6
ไร้พินนาการ

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
ณัฐจنگล แปล

พจนานุกรม
เล่มที่ 1

ENTER

ปกทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอรั๊คส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอรั๊คส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

สถานการณ์ในเมืองเทียนจี้ตึงเครียดขึ้นทุกที ความผิดพลาดเพียงหนึ่งครั้งอาจทำให้ทุกอย่างพลิกผันได้ ในเล่มนี้เราจะได้เห็นอ้องทั้งสามเดิมพันครั้งใหญ่ ไม่ว่าจะเป็นฝั่งไปอ้องเซียวจงที่ถูกตอนจนยากจะเคลื่อนไหว ทำให้ต้องตัดสินใจที่จะเสี่ยงยิ่งขึ้น ด้านชื่ออ้องเซียวอวีที่ถูกไฟตายไว้หลายใบก็ยิ่งกล้าเสี่ยงเพื่อผลลัพธ์ที่ดีที่สุด หรือกระทั่งหย่งอันอ้อง...ก็จำต้องเสี่ยง เพราะมันไม่ยากสูญเสียใครไป

แต่บนโต๊ะพนันนี้จะมีผู้ที่ไม่สูญเสียจริงๆ หรือ เรื่องราวขณะนี้ยังเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ แล้ว ขอเชิญทุกท่านไปติดตามต่อเถิด

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์นิวส์

ประวัตินักเขียน

โจวหมู่หนาน ชื่อจริงคือโจวกงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และฉีกขอบเขต ้วยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำ ซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในกรุงปักกิ่ง เขาหวังว่าจะพึ่งพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาที่จะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจวหมู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และสำนักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง Shao Nian Ge Xing โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของคนวัยเยาว์

ข้าถวิลหาตนเองในตอนนั้น
แต่น่าเสียดาย
ถึงแม้ถวิลหา แต่จะไม่เก็บไว้ระลึก

บทที่ 340 พ่อบ้านมือแกร่ง

คนชุดดำพยักหน้า "ตูม่อวี สกูลชู"

พ่อบ้านผู้นั้นหรีดตาลง "ผู้นำสกูลชูคนปัจจุบัน ชุ่ยในกาลก่อน
บุคคลใหญ่โตถึงเพียงนี้ของสำนักอื่นเขาก็เข้าเทียบเข้ามาแล้วหรือ"

ตูม่อวีใช้มือซ้ายปักคันร่มลงพื้น กระบี่บางในอีกมือยกขึ้นชี้ไปยัง
พ่อบ้าน "ท่านสมควรมิใช่ผู้นิรนาม"

ต่งจู้ไท่ซื่อแย้มยิ้ม "มิใช่เพียงมีชื่อเสียง แต่ยังโด่งดังมากด้วย"

พ่อบ้านก้มศีรษะให้ต่งจู้ไท่ซื่อ "นายท่าน โปรดอย่าบันออายุขัย
ช้าน้อย"

ตูม่อวีจ้องมองพ่อบ้านผู้นั้นอีกครั้ง ทนไฉนนั้นร่างมันก็ขยับวูบไปยัง
เบื้องหน้าอีกฝ่ายในพริบตาพร้อมตวัดกระบี่บางใส่ ทว่าพ่อบ้านผู้นั้น
กลับคว้าจับเอาไว้ได้

ตูม่อวีอาศัยแสงจันทร์มองจนชัดตา มือของพ่อบ้านผู้นี้สวมใส่
ถุงมือสีแดงฉานคู่หนึ่ง

มือของพ่อบ้านเปลี่ยนท่วงท่าเป็นองนิ่วและดีดใส่ ตูม่อวีเห็นดังนั้น
ก็รีบรั้งกระบี่บางกลับและกระโดดถอยถอย ก่อนร่อนลงยังที่ที่ยืนอยู่

เมื่อครู่

ผู้นำสกุลซุแห่งสำนักอันเหอรุกใจมตติดต่อกันสองครั้ง ล้วนคว้าน้ำเหลวกลับมาทั้งสองครั้ง

"หลี่เทียน" ชูม่อวีกล่าวออกมาเบาๆ

ทว่าเรื่องราวที่อยู่เบื้องหลังคำนี้กลับหนักหนายิ่ง

ราชามือสังหารหลี่เทียน ผู้เคยเป็นอันดับหนึ่งในทำเนียบมือสังหารแห่งยุทธภพติดต่อกันมาสิบสามปี ไม่มีใครทราบว่ามีมือมันเปื้อนเลือดมากเท่าไรแล้ว กระทั่งมือสังหารของสำนักอันเหอที่ลึกลับที่สุดก็ยังตายไปด้วยน้ำมือมันจำนวนมาก ครั้งหนึ่งยังเคยบดบังสำนักอันเหอจนมืดมิดไร้แสง ภายหลังมันพบพานยอดฝีมือหลายสิบคนล้อมโจมตีที่เขาฉีเหลยจนบาดเจ็บสาหัสท่ามกลางหนี่ไปได้ หลังจากนั้นเป็นตายไม่ทราบ ร่องรอยไม่ปรากฏ

"ผีถือร่ม" หลี่เทียนเงยหน้ามองชูม่อวี่ แผ่นหลังที่เดิมงอค่อมยืดตรงขึ้น "ความเสียหายที่ไม่ได้ต่อสู้กับเจ้าในกาลก่อนจะได้ชดเชยในวันนี้แล้วหรือ"

"เจ้าไม่ได้ตาย แต่บาดเจ็บสาหัส จวบจนวันนี้ยังไม่หายดี หาไม่แล้วการโจมตีเมื่อครู่สมควรแข็งแกร่งกว่านี้" ชูม่อวี่มุ่นคิ้วเล็กน้อย

"ปีนั้นสำนักอันเหอของพวกเจ้าสร้างหลุมพรางเอาไว้ ข้าที่รอดจากขุมมรกตเช่นนั้นมาจะอยู่อย่างสุขสบายได้หรือ" หลี่เทียนยิ้มเย็น

"แต่เจ้าเดินออกจากรกขุมนั้นมาแล้ว" ชูม่อวีกล่าว

หลี่เทียนทะยานร่างไปยังเบื้องหน้าของชูม่อวี่ในหนึ่งก้าวพร้อมออกหมัดไล่ถอย "เพราะข้าคือขุมมรกต!"

ชูม่อวี่ยกกระบี่บางขึ้นรับ หนึ่งหมัดตอยไล่มันจนลอยถอยไป!

หลี่เทียนเข้าประชิดตัวอีกครั้งและวาดออกไปอีกหนึ่งหมัด

"ได้ยินมาว่าเจ้าทำให้ค่ายกลกระบี่สิบแปดเล่มของสกุลซุปรากฏขึ้น

อีกครั้ง ข้าอยากเห็นสักครา!" หลีเทียนโจมตีบีบคั้นในทุกฝีก้าว

ซู่หม่อวี่ถอยร่น "หากจะดูกระบี่ของข้า ค่าตอบแทนนั้นใหญ่อิ่ง"

หลีเทียนหัวร่อเยียนเยียบ หนึ่งหมัดตอยพื้นดินเบื้องล่างแตกกระจาย เศษหินกระเด็นกระดอน บังเกิดเสียงสั่นสะเทือนเลื่อนลั่น "อยู่เบื้องหน้าข้า พุดจาอวดดีอันใด"

ต่งจู้ไท่ซื่อทอดถอนใจแล้วเบา "หลีเทียน เจ้าอยู่ไกลข้าเกินไปแล้ว"

หลีเทียนหันขวับไปอย่างตกตะลึง "ไม่มีทาง" มันคือราชามือสังหาร หลีเทียน ต่อให้อดีตบาดเจ็บสาหัส ปัจจุบันวรยุทธ์ยังไม่หวนคืน แต่สัญชาตญาณของมือสังหารยังคงอยู่ เมื่อครู่มันตรวจสอบจนแน่ใจแล้ว ว่ารอบข้างไม่มีมือสังหารคนอื่น

แต่มันลืมไปว่าสำนักอันเหอมีสกุลมู่ สกุลมู่สังหารคนโดยไร้ผู้มั่งเสียง เสมอมา

สตรีอาภรณ์ขาวผู้หนึ่งปรากฏตัวข้างกายต่งจู้ไท่ซื่อพร้อมผีเสื้อกระดาดสีขาววูบวาบ สตรีอาภรณ์ขาวเอ่ยด้วยผู้มั่งเสียงเย็นสบาย "ข้าน้อย มู่เหลียงเยวี่ น้อมคารวะต่งจู้ไท่ซื่อ"

ต่งจู้ไท่ซื่อตอบอย่างสุกมเยือกเย็น "คารวะแม่นาง"

"เดิมทีบุคคลเช่นต่งจู้ไท่ซื่อ มีเพียงมือสังหารเช่นผู้นำสกุลซู่จึงจะคู่ควรปลิดชีพท่าน" มู่เหลียงเยวี่เอ่ยเสียงเบา "แต่ช่วยไม่ได้ วันนี้ไท่ซื่อต้องตายแล้ว"

"ต้องตายเท่านั้นหรือ" ต่งจู้ไท่ซื่อเอ่ยถาม

มู่เหลียงเยวี่พยักหน้า "นี่คือชะตาของไท่ซื่อ"

ต่งจู้ไท่ซื่อยิ้มกล่าว "เจ้าไม่รู้หรือว่าข้ามีชีวิตอยู่จนถึงยามนี้ได้ เพราะข้าต่งจู้ไม่เชื่อโชคชะตา"

หลีเทียนคำรามเสียงกร้าวและพยายามกลับไปยังข้างกายต่งจู้ไท่ซื่อ ทว่ากระบี่บางของซู่หม่อวี่กลับขัดขวางอยู่เบื้องหน้ามัน

ไม่มีผู้ใดหนีรอดจากพลังกระบี่อันหนาแน่นถึบประหนึ่ง
 ปรอยพิรุณของผีถือร่มได้โดยง่าย แม้จะเป็นราชามือสังหารหลิเทียม
 ก็ตาม

"ไว้พบกันใหม่" มู่เหลียงเยวียโบกแขนเสื้อแผ่วเบา ผีเสื้อกระดาก
ไผบินขึ้นรับลมเตรียมพองลงมาสังหาร

แต่ทันทีที่นั่นกลับมีเสียงตวาดดังมาจากด้านบน

"ร่วง!"

ผีเสื้อกระดาษปล้นหล่นร่วงลงมาจริงๆ ดังคำกล่าว

"ร่ว่ง! ร่ว่ง! ร่ว่ง!" เสียงนั้นดังขึ้นครึ่งแล้วครึ่งเล่า

ผีเสื้อกระดาษทั้งหลายร่วงกราวลงมาบนพื้น

ต่อไปให้มีผู้เฝ้ากระดาดหนึ่งพันตัวบินทะยานขึ้นไปก็จะถูกผู้มาเยือนนี้
ขีดร่วงลงมาทั้งหมด

เพราะนางนามว่าเขียนลั้ว (นับพันร่วงหล่น)

ช็อคงเขี่ยนลั่ว!

เสียงมาถึงก่อน ทวนค้อยตามมา!

ข้อควรเขียนล่วงหน้าก่อนยาวหวดลงบนพื้น ฝึกลีอกระดาดที่ยังคง
กระพือปีกถูกกวาดทำลายจนเหลือกลาในชั่วพริบตา

มุ่งเลี้ยงเยวียตกตะลึง ทว่ายังคงสะบัดแขนเสื้อม้วนตริ่งทวนอินเยวีย
ที่โจมตีเข้ามาไว้ได้

"เป็นเจ้าของหรือ" ชื่อคงเขียนลัว่เล็กคิ้วและออกแรงเพิ่ม ทวนยาวในมือ
ฉีกแขนเสื้อของอีกฝ่ายขาดกระจุย

หมู่เหียงเยวี่ยพลันเอ๋ยเสียงแผ่วเบา "กุชวี"

"ไม่ต้องกังวลแล้ว!" ซื่อคงเขียนลั่วหวดทวนลงพื้น "ท่านพ่อของข้าคือ
เขียนทวนผู้ทะลวงข่ายอาคมภุชวีของบรรดาผู้อาวุโสพรคมาร เจ้ายังกล้า
ไข่หวดข่ายอาคมภุชวินอกกริตต่อหน้าข้าหรือ"

แผ่นหลังของมู่เหลียงเยวี่ยมีเหงื่อเย็นผุดพราย นางเคยพบ
ชือคงเซียนแล้ว ในยามนั้นอีกฝ่ายเพิ่งเข้าเขตแดนสามัญวชิระ แต่
อาณภาพทวนในยามนี้เห็นได้ชัดว่าอ่อนแอเป็นยอดฝีมือเขตแดนฟ้า
ไร้พันทนาการเท่านั้นจึงมิได้

"ผู้นำสกุลซู่" มู่เหลียงเยวี่ยเอ่ยเรียก ผีเสื้อกระดาดในแขนเสื้อ
อีกข้างบินพรูออกมา ทว่าพวกมันยังคงถูกทวนยาวของชือคงเซียนลี้ว
กวาดล้างจนหมดสิ้น

ซู่มู่อวี่สะท้อนวามในใจ หลีเทียนที่อยู่ตรงหน้าเผยรอยยิ้มเหยิ่มเกรียม
ยามนี้เป็นหลีเทียนรังมันเอาไว้ หาใช่มันรังหลีเทียน

"ไป" ซู่มู่อวี่ขยับวูบพุ่งไปยังข้างคั่นร่มที่ปักอยู่บนพื้น นำกระบี่บาง
เสียบกลับเข้าไป

"ไปอย่างนั้นรี" หลีเทียนลูบถุงมือแล้วเบา "ไม่ตายตายเพียงนั้น"

"ผู้นำสกุลซู่!" มู่เหลียงเยวี่ยคว่ำคอเสื้อตนเองและกระซกอาภรณ์
สีขาวบนร่างออก อาภรณ์สีขาวแปรเปลี่ยนเป็นผีเสื้อกระดาดนับไม่ถ้วน
บินทะลุเข้ามาใส่ต่งจู่ไท่ชือ

ชือคงเซียนลี้วคงทวนยาวรำรำกำบังอยู่เบื้องหน้าต่งจู่ไท่ชือ
สายลมจากทวนกวาดม้วนผีเสื้อกระดาดเหล่านั้นจนแหลกลาญ
ไม่เหลือชิ้นดี ไม่มีแม้สักตัวที่หลุดรอดไปได้

ซู่มู่อวี่จับคั่นร่มแล้วเบา กระบี่บางเล่มหนึ่งพุ่งออกจากตัวร่วม
ไปยังต่งจู่ไท่ชือ

หลีเทียนมุ่นคิ้วรีบรุดไปเบื้องหน้า แต่ซู่มู่อวี่หมุนตัวกลับพร้อม
นำร่มกระดาดน้ำมันในมือขวางไว้เบื้องหน้าหลีเทียน

"ไล่หัวไป!" หลีเทียนถีบซู่มู่อวี่ให้พ้นทางและพุ่งตัวไปหาต่งจู่ไท่ชือ
ยามที่กระบี่บางใกล้จะแทงถึงหน้าอกของต่งจู่ไท่ชือ มันก็คว่ำจับไว้ได้ทัน
และขยับมือขวางกระบี่บางเล่มนั้นกลับไป ทว่าไม่เกิดผลอันใด

เพราะชุมนุมอยู่กับหมู่เหลียงเยวี่ฉวยโอกาสหลบหนีไปโดยไร้ผู้เสี่ยง
แล้ว

ต่งจู้ไท่ซื่อเซ็ดเหงื่อบนหน้าผาก "น่าระทึกขวัญอยู่หลายส่วนจริงๆ"
แววหิ่ยมเกรียมบนดวงหน้าของหลี่เทียนจางหายไปทีละน้อย
กลับมาเป็นพ่อบ้านผู้สงวนท่าทีและเคารพนอบน้อมดังเดิม "นายท่าน
กล่าวขบขันแล้ว เรื่องราวระทึกขวัญเช่นนี้สมควรบังเกิดน้อยครั้ง"

ซื่อคงเขียนลั่วลตทวนยาวในมือลง "สำนักอันเหอช่างอาจหาญ
เกินไปแล้ว กล้าลอบสังหารกระทั่งไท่ซื่อ"

ต่งจู้ไท่ซื่อเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "จริงดังว่า ถึงกับมาฆ่า ช่างอาจหาญ
เสียจริง"

พ่อบ้านพยักหน้า "ข้า่น้อยจะให้คนไปตรวจสอบว่าผู้ใดช่างอาจหาญ
ถึงเพียงนี้"

ต่งจู้ไท่ซื่อส่ายหน้า "ไม่จำเป็น ในเมื่อแม่นางเขียนลั่วมาถึงที่นี่
เช่นนั้นหย่งอันอ่องก็คงทรงทราบคำตอบแล้ว"

บทที่ 341

มรรคาสัตบุรุษ มรรคามหาอำนาจ

"สำนักอันเหอไปลอบสังหารต่งจู้ไท่ซือ?" เมื่อเยี่ยวอ้อทราบข่าวจากซือคงเซียนลั้วก็ตะลึงงัน "บังอาจเกินไปแล้ว"

"ผู้คนทราบว่ต่งจู้ไท่ซือไม่ยุ่งเกี่ยวกับการแย่งชิงในราชสำนักไม่เคยสนับสนุนองค์ชายคนใด ก่อนจักรพรรดิหมีงเต๋อขึ้นครองราชย์ก็เป็นเช่นนั้น ตอนนี้ก็ยังคงเป็นเช่นเดิม การสังหารต่งจู้ไท่ซือย่อมไม่สร้างผลกระทบใด แต่ทั่วราชสำนักและใต้หล้าจะเสียขวัญกำลังใจอย่างหนัก" เชียวเซ่อกล่าว

เยี่ยวอ้อขมวดคิ้ว "หรือเพราะวันนั้นต่งจู้ไท่ซือมาร่วมงานเลี้ยงที่เซียนจินไถ พวกมันจึงคิดว่าต่งจู้ไท่ซือยืนอยู่ฝ่ายพวกเรา"

"หากพวกมันไร้เดียงสาเช่นนั้นก็คงไม่มีชีวิตอยู่มาถึงตอนนี้จากข่าวก่อนหน้านี้ของเจ้า สำนักอันเหอถูกไป้องดิงเป็นพวกหรือ" เชียวเซ่อเอ่ยถาม

"ใช่ไม่ว่าลอบสังหารหลี่หานอีที่เขาลั้วเหลยหรือสำนักถึงพยายามฆ่าล้างคฤหาสน์สกุลเหลย ล้วนปรากฏเงาร่างของไป้องผู้ผูกผ้าขาวปิดตาทั้งสิ้น สำนักอันเหอน่าจะถูกมันดึงไปเป็นพวกแล้ว แต่ว่า..."

เยี้ยวรั่วอึ้งนง "ด้วยนิสัยของไป๋อ๋องเซียวจงยอมไม่กระทำเรื่องพรรคนี้"

"จริงดังว่า เมื่อครั้งเยาว์วัยพวกเราเคยเรียนที่สำนักศึกษาจั๊ชยา อาจารย์หัวหน้าสำนักศึกษาในยามนั้นคือเซียเชวียนเขียนกระบี่ปราชญ์ มั่นให้พวกเราเลือกมรรคจักรพรรดิของตัวเอง พี่รองเลือกมรรคาสัตบุรุษ ยึดมั่นในคุณธรรม ทรงความเมตตา เอาชนะใจคนด้วยคุณธรรมดั่งาม ส่วนน้องเจ็ดเลือกมรรคมหาอำนาจ มรรคมหาอำนาจคือจักรพรรดิ แห่งกลียุค สยบคนด้วยกำลัง ปกครองด้วยดาบ แต่น้องเจ็ดกล่าวว่า ไม่ว่ายุคสมัยใดก็ล้วนเป็นกลียุค นี่เป็นวาทะอันขาดความเคารพยิ่ง แต่เซียเชวียนไม่ได้ตำหนิมัน ถึงแม้พี่รองจะขัดขวางข้าไม่ให้เข้าเมืองหลวง มาโดยตลอดเพื่อบัลลังก์จักรพรรดิ แต่มันไม่มีทางละทิ้งมรรคาสัตบุรุษ ของตัวเอง เรื่องสังหารต่งจู้ไท่ซื่อนี้มันยอมไม่กระทำ" เซียวเซ่อพยักหน้า

"ยามนั้นเจ้าเลือกมรรคาใด" เยี้ยวรั่วอึ้งถามอย่างใคร่รู้

เซียวเซ่อแยมยิ้ม "ข้าเลือกมรรคาจอมยุทธ์เพนเจร"

"มรรคาจอมยุทธ์เพนเจรหรือ" เยี้ยวรั่วอึ้งงัน

"กระบี่ผงาดยุทธภพ เมามายสุราบนหอสูง ปีนันข้าอายุสิบปี นั้น เป็นเรื่องที่ข้าอยากทำที่สุดตอนนั้น" เซียวเซ่อเคาะโต๊ะเบาๆ

เยี้ยวรั่วอึ้งอึ้งด้วยรอยยิ้ม "ฟังดูแล้วเหมือนถ้อยคำของเหลยอู่เจี๋ย มากกว่า"

"ข้าได้ยินคนพูดถึงชื่อของข้า" เหลยอู่เจี๋ยเดินเข้ามา "แม่นางเยียวเรียกข้าหรือ"

เยี้ยวรั่วอึ้งลึ้มละไม "เพียงฟังเซียวเซ่อเล่าเรื่องวัยเด็กของมันแล้ว รู้สึกเหมือนเจ้า"

เหลยอู่เจี๋ยนั่งอิงไปครู่หนึ่ง มันเหลือบมองเซียวเซ่อที่ทวงท่าเนิบนาบ แล้วแค้นเสียงดูแคลน "ครึ่งตาเฒ่าอย่างมันนะหรือ...เหมือนข้า"

"ครึ่งตาเฒ่า?" เยี้ยวรั่วอึ้งยกมือปิดปากหัวเราะ

เหลยอู่เจียพยักหน้า "เจ้าคุณมัน วันๆ เฉื่อยชาเหมือนสุนัขแก่ มิใช่
ครึ่งตาเฒ่าแล้วจะเป็นอันใด"

"น่าเบื่อ" เชียวเชอหวาหวอดเป็นนัยว่าไม่สนใจมัน

"คุณชาย มีแขกมาขอรับ" พ่อบ้านสวียืนอยู่หน้าห้องโถงกลาง
กล่าวอย่างนอบน้อม

"แขกสกุลใด" เชียวอู้อีเอ่ยถาม

"เป็นหมอเทวดาน้อยที่รักษาผ้าบาทและยังมีคุณชายสามสกุลมู
แห่งชิงโจ้วด้วยขอรับ" พ่อบ้านสวีกล่าวตอบ

เชียวเชอพยักหน้า "ให้เข้ามาเถอะ"

หวาจินเดินอาดๆ นำหน้ามา มูซุนเฟิงสะพายกล่องยาใบเล็กเดิน
ตามต้อยๆ ภาพเหตุการณ์นี้ทำเอาพวกเชียวเชอต่างจับจ้องไม่วางตา

"ไม่รู้ว่าหากท่านผู้เฒ่าสกุลมูมาเห็นท่าทางเช่นนี้ของมันแล้วยัง
จะยินยอมยกตำแหน่งผู้นำสกุลให้อยู่หรือไม่" เหลยอู่เจียเกาหัวแกรก

"หมอเทวดาหวา" เชียวเชอลุกขึ้นเอ่ยทัก

หวาจินมุ่นคิ้ว "เหตุใดฟังดูเหมือนเรียกตาเฒ่าผู้หนึ่ง"

"เรียกอาจารย์ของข้าว่าหมอเทวดาก็พอ" มูซุนเฟิงกระแอมกล่าว

หวาจินฟังพอใจต่อถ้อยคำของมูซุนเฟิงยิ่งนัก จึงเขย่งเท้าตอบว่า
มูซุนเฟิง "กล่าวได้ดี"

มูซุนเฟิงรีบค้อมเอวรับคำชมของหวาจิน "ขอบคุณอาจารย์ที่ชมเชย"

ผู้คนรอบข้างต่างมองดูภาพนี้อย่างขบถ เหลยอู่เจียกล่าวว่าค่อนข้าง
"ตอนได้พบสหายมูบนเรือ ข้ารู้สึกว่าจะสง่าผ่าเผยยิ่งนัก แต่วันนี้ดูแล้ว
สหายมูก็มีพรสวรรค์ด้านการประจบสอพลอมากไม่แพ้กัน"

หวาจินหันมาปรายตามองเหลยอู่เจียอย่างเย็นชา ก่อนจะสะดุ้งมือ
เบาๆ

เหลยอู่เจียยิ้มและพ่นลมหายใจออกไป เข็มเงินเล็กบางที่พุ่งเข้ามา

หลอมละลายกลายเป็นหยดเงินเหลวหยดหนึ่ง "หมอเทวดา ข้ามิใช่คนใช้ในสุสานเจียนชินแล้ว เหตุใดคิดฉนี้กจฺดยา* ของข้าเล่า"

หว่าจิ้นกระต๊ิบทำด้วยความโมโห "พวกเราไป"

เยี่ยวร่วอีทอดถอนใจ "เหลยอู้เจีย เจ้าอายุเท่าหมอเทวดาหรือ"

"อาจารย์ พวกเราไม่ได้เถียงกับคนโง่มเช่นมัน" มู่ซุนเฟิงรีบดึงหว่าจิ้นกลับมา

เซียวเซ่อเดินเข้าไปถาม "หมอเทวดา อาการประชวรของเสด็จพ่อเป็นอย่างไรบ้าง"

"โรคหัวใจไม่หาย ร้อยโรคยากรักษา ที่จริงโรคของเสด็จพ่อเจ้าข้าควรรักษาหายตั้งนานแล้ว แต่มันมักจะกำเริบอยู่ตลอด เกรงว่าเสด็จพ่อเจ้ายังปล่อยวางเรื่องราวในใจไม่ได้ แต่ข้าสงสัยว่าในวังยังมีหมอเทวดาอีกคน" หว่าจิ้นขมวดคิ้วเข้าหากัน ก่อนเผยความคิดคาดเดาของตน "เกรงว่าอาการกำเริบของฝ่าบาทจะเกี่ยวข้องกับมัน"

"มีคณวายุยาพิษหรือ" เซียวเซ่อตื่นตระหนก

"หากเป็นการวางยาพิษข้าย่อมสังเกตเห็น แต่เรื่องนี้ลึกลับจนข้ายากจะอธิบาย" หว่าจิ้นทอดถอนใจ "หลายวันก่อนข้าค้นพบสิ่งผิดปกติในอาหาร เมื่อวานพบโอสถประหลาดในเครื่องกำยาน วันนี้ก่อนออกมา ก็พบแมงป่องอยู่บนเตียงของฝ่าบาท การช่วยคนคนหนึ่งต้องใช้เวลานานมาก แต่การฆ่าคนคนหนึ่งใช้เวลาเพียงชั่วครู่"

"หมอปีศาจเยี่ยยา" เยี่ยวร่วอู้ฉึกคิดถึงชื่อหนึ่ง

"ข้าก็นึกถึงอาจารย์อาที่ไม่เคยพบหน้าผู้้นเช่นกัน" หว่าจิ้นพยักหน้า "แต่ข้าจะระวังให้มากกว่าเดิม เสด็จพ่อของเจ้าข้าย่อมรักษาได้ แต่เจ้าต้องช่วยข้าหาตัวอาจารย์อาผู้้นของข้าก่อน ข้ายังอยากกลับบ้าน"

* จฺดยา คือจุดชีพจรบริเวณลำคอ หากถูกสกัดจุดนี้จะทำให้สูญเสียความสามารถในการพูดไปชั่วคราว ซึ่งจฺดยาเป็นจุดชีพจรที่ปรากฏในนวนิยายกำลังภายใน ไม่มีอยู่จริง

เมืองเทียนฉีแห่งนี้น่าเบื่อหน่ายเกินไป"

"เมืองอวี่นเจียนแห่งนี้จิตใจน่าสนใจ!" มู่ซุนเฟิงรีบร้อนกล่าว
หวาจินกลกตกตาใส่มัน ก่อนหันมามองเซียวเซ่อ "ยังมีอีกหนึ่งเรื่อง"
"เรื่องใด" เซียวเซ่อเอ่ยถาม

"มีคนผู้หนึ่งคล้ายมหาบัณฑิตหรืออันใดสักอย่างมาหาข้า ข้าได้ยิน
ผู้อื่นเรียกมันว่ากงกัณฑ์อันใดทำนองนี้ แม้ข้าจะรู้สึกว่ามันไม่ค่อยเหมือน
ก็ตาม มันให้ข้าไปช่วยรักษาคนผู้หนึ่ง ข้าไม่รู้สมควรตอบตกลงหรือไม่
ข้าถามหลันเยวี่ไหวแล้ว มันก็ให้ข้ามาถามเจ้าดู"

"จันอวี่กงกัณฑ์ที่จั้งเซ่อ" เยี่ยวอวี่กับเซียวเซ่อสบสายตากัน
ก่อนเอ่ยถามว่า "มันจะให้เจ้าไปรักษาผู้ใด"

"มันบอกว่าเป็นคนตาบอดผู้หนึ่ง วัยเด็กตึมน้ำขามหนึ่งจากผู้อื่น
หลังจากนั้นก็มองไม่เห็น ยามนี้ผ่านไปถึงสิบปีแล้ว ไม่รู้ว่าข้าสามารถ
รักษาได้หรือไม่" หวาจिनกล่าว

"เซียวจงไปอ๋อง" เยี่ยวอวี่มุ่นคิ้ว

"เจ้ารักษาได้หรือไม่" เซียวเซ่อเอ่ยถาม

หวาจินนึกทบทวนแล้วกล่าว "หากเพ่งตาบอดไม่นาน ข้าเพียง
ฝังเข็มขับไล่พิษก็หายดีได้ แต่ตาบอดมายี่สิบปีอาจต้องเปลี่ยนดวงตา
จึงจะหาย"

เหลยอู่เจี้ยนจึง "หมอบทเวตากล่าวขบขันอยู่หรือ ดวงตายัง
เปลี่ยนได้?"

หวาจินครั้นจะสนใจมัน จึงเอ่ยถามเซียวเซ่อตามตรง "เจ้าบอกมา
ก็พอว่าจะรักษาหรือไม่รักษา"

"เจ้าเป็นหมอ การรักษาโรคช่วยเหลือผู้คนเป็นเรื่องที่เจ้าสมควรทำ
อีกอย่างคนผู้นั้นร่ำรวยยิ่ง ไม่กลัวค่ารักษาแพงหูฉี่ของเจ้า เจ้ายอม
รักษาได้..." เซียวเซ่อกล่าว

เยี้ยว่วอีได้ยินดังนั้นก็เอ่ยปากสอคำ "เซียวเซ่อ ไม่ได้!"

เซียวเซ่อโบกมือปิด "ไม่เป็นไร แต่ตอนที่เจ้ารักษาจงอย่าลืมบอกว่า
ข้าเป็นคนให้เจ้ามา"

บทที่ 342

สตรีน้ำแข็งดุริยิหิมะ

ซือคงเขียนลั่วคร้านจะร่วมคิดวางแผนที่หาความสำคัญอันใด ไม่ได้เหล่านั้กับเซียวเซ่อและเยี่ยวว้อ จึงไปนั่งอยู่บนหลังคาเพียงลำพัง ก่อนหน้านี้นางกัณออนอยู่บนหลังคาในเมืองเสวียเยวี่เยวี่เช่นนี้ มองดูจันทร์เพ็ญ ลอยพันเขาซังซาน ยามนั้นนางสงสัยใครรู้เป็นอย่างยิ่งว่าเมืองเทียนฉี เป็นเช่นไร แต่พอได้มากลับพบว่าเมืองเทียนฉีน่าเบื่อหน่ายยิ่งนัก

"เมื่อไรจะได้กลับไปกัน" ซือคงเขียนลั่วพึมพำกล่าวพลางทอดตามอง ไปยังที่ไกล ทันใดนั้นนางก็เห็นเงาร่างหนึ่งลอบเข้ามาในจวนหย่งอันอ่อง ซือคงเขียนลั่วคิดว่าทวนอินเยวี่ข้างกายและก่นด่าเบาๆ "ช่างเป็น ผู้งแมลงวันที่ไม่ไป"

คนผู้นั้นร่อนกายลงในจวนหย่งอันอ่องแล้วเร่งฝีเท้าเดินไปยัง หอโงกงกลาง ระหว่างทางยังหลบเลี่ยงทหารองครักษ์ทั้งหมด ทว่าขณะ จะเข้าหอโงกงกลาง ทวนเล่หมหนึ่งกลับพุ่งลงมาปักขวางทางเสียก่อน ซือคงเขียนลั่วทอดกอดอกยืนอยู่บนหลังคา มองคนผู้นั้นพลางทอดถอนใจ "สตรีที่ดังมาเช่นนี้ เหตุใดต้องเป็นมือสังหารด้วยเล่า"

ผู้ที่ลอบเข้ามาสวมอาภรณ์ขนจิ้งจอกสีขาว เรือนผมขาวโพลน

ดวงหน้างามล้ำทว่าฉาบด้วยความเย็นชาชวนเหินห่างวอยอยู่หลายส่วน หญิงสาวผู้นั้นเงยหน้ามองชื่อคงเขียนลั้ว "หงส์แดง?"

ชื่อคงเขียนลั้วกระโดดลงมาจากหลังคาและใช้ปลายเท้าหยัดเย็นบนปลายทวน ก่อนปรายตามองอีกฝ่ายอย่างทะนงตน "สำนักอันเหอของพวกเจ้าล้วนชมชอบเรียกผู้อื่นด้วยฉายาหรือ ไช้ ข้าคือหงส์แดง เจ้าละคืออันใด"

"พยัคฆ์ขาว" หญิงสาวกล่าวตอบอย่างเย็นเยียบ

ชื่อคงเขียนลั้วมองดูหญิงสาวที่ตัวทั้งร่างขาวโพลนดุจหิมะขาวตรงหน้า ก่อนจะหัวเราะออกมา "เหมาะกับเจ้าดี" สายตาของนางพลันเหี้ยมเกรียมและตะทอนอื่นเยี้ยแทงใส่อีกฝ่าย

หญิงสาวเบี่ยงกายหลบพร้อมชักพลองจากข้างเอวออกมา หวดทวนยาวเล่มนั้นกลับไป "วรยุทธ์มิใช่ชั่ว แต่หัวไม่ดี"

ชื่อคงเขียนลั้วรับทวนยาวกลับมา "พยัคฆ์ขาว? ข้าก่อน... พยัคฆ์ขาว? พยัคฆ์ขาวที่มาจากมังกรครามพยัคฆ์ขาวนะหรือ"

หญิงสาวเก็บพลองยาวกลับ "ถ้ามิใช่คนโง่งมเหมือนเหลยอู่เจียก็เป็นแม่แรงที่หนุนหลังเล่นเซ่นเจ้า ข้างกายเขียวเซ่อไม่มีผู้คุ้มกันที่เป็นปกติหน่อยหรือ"

"มิใช่มีเจ้าอยู่หรือ" เขียวเซ่อกับคนอื่น ๆ ได้ยินเสียงข้างนอกจึงพากันเดินออกมา

หญิงสาวผู้นี้ย่อมเป็นจีเสวียเจ้าสำนักไปเสี่ยวคนปัจจุบัน และเป็นพยัคฆ์ขาวหนึ่งในสี่ผู้คุ้มกันเทียนฉี นางปรายตามองพวกเขียวเซ่ออย่างเย็นชา "ที่นี่ครึกครื้นน่าดู"

ชื่อคงเขียนลั้วเองก็เก็บทวนยาว ก่อนกล่าวอย่างไม่สบอารมณ์ "ประตูปะตูอยู่ตรงนั้นไม่เดินเข้า กลับทำตัวลึบๆ ล่อๆ จะกล่าวโทษใครได้"

"ให้ข้าเดินเข้าประตูปะตู? เจ้ารู้หรือไม่ว่าเมืองเทียนฉียามนี้มีดวงตา

ที่คู่จับจองประตูบานนี้อยู่" จีเสวียแค้นเสียอย่างดูแลน

เซียวเซ่อแย้มยิ้ม "เข้ามาก่อนเถอะ" มั่นหมุนกายคิดเดินกลับไปยังห้องโถงกลาง แต่กลับเห็นมู่ซุนเฟิงยังยืนเหม่ออยู่เหมือนเดิม "สหายมู่ เป็นอันไต่ไป"

มู่ซุนเฟิงรำพึงรำพันแผ่วเบา "เรือนร่างประเปรี้ยวดุจนางสัตระหนก โปยบิน อ่อนช้อยดั่งมังกรแหวกว่าย งามเจิดจรัสประหนึ่งเบญจมาศ ฤดูสารท อวบอิมอุมสล้างปานต้นสนกลางวสันตฤดู วัปววมละม้าย เมฆล้อมจันทร์ เคลื่อนคล้อยคล้ายสายลมหวนหิมะปลิว"

"เจ้าพี่มำอันใด" หวาจินตบหลังมัน

มู่ซุนเฟิงเข้าไปขวางทางจีเสวีย "แม่นาง ข้าคือมู่ซุนเฟิง สกุลมู่แห่งชิงโจว ยินดีที่ได้พบๆ"

จีเสวียนึ่วหน้ามองมัน "ข้ารู้"

มู่ซุนเฟิงยืนดีรูป "ที่แท้ข้าโด่งดังถึงเพียงนี้"

"ใช่มุขที่เจ้าให้เจ้าเติกนั้นถูกขายเป็นเงินสองร้อยตำลึงแล้ว"

จีเสวียปลี่ยนกล่าว

มู่ซุนเฟิงนิ่งิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนได้สติคืนมาในฉับพลัน "สองร้อยตำลึง? ไช้มุกราตรีจากทะเลตงไห่เมื่อนั้นเป็นสมบัติล้ำค่าของได้หล้าสองหมื่นตำลึงยังพอทำเนา!"

"สกุลมู่แห่งชิงโจวแต่ละรุ่นยิ่งล้าลงผลาญมากขึ้นเรื่อยๆ" จีเสวียก้าวเดินต่อ ทว่ามู่ซุนเฟิงกลับยื่นมือมาขวางไว้ นางมองมันอย่างเหลืออด "มีเรื่องใด"

มู่ซุนเฟิงยิ้มกล่าว "ข้ายังไม่รู้จักแม่นาง"

"จีเสวีย" นางกล่าวขัดถ้อยขัดคำ

มู่ซุนเฟิงปรบมือ "นามอันประเสริฐ เหมาะสมกับแม่นาง เชียงจื่ออิน*

* เชียงจื่ออิน คือกวีผู้ประพันธ์กลอนคำในสมัยราชวงศ์ซ่ง

กล่าวว่าผิวดรณผุดผาดดุจหิมะน้ำแข็ง แยมสรวลประทินโถมพัคตรดอกเหมย บักใจรักความสูงส่ง ไม่แปดเปื้อนฝุ่นธุลี จีเสวีย ประเสริฐประเสริฐ..."

"คุณชายมู่" จีเสวียทอดถอนใจ "ข้าเข้าใจว่าเจ้ารอรับรู้ยั้ง แต่อย่ามาทอ้งบทกวีต่อหน้าข้าได้หรือไม่"

"ปีนีข้าอายุยี่สิบเอ็ด" มู่ซุนเฟิงกล่าวต่อ "ไม่ทราบว่แม่นางอายุกี่ปี แต่งงานแล้วหรือไม่ อ้อๆๆ ข้ายังไม่แต่ง..."

"หลีกไป!" จีเสวียหวดพลองในมือใส่มู่ซุนเฟิงจนอีกฝ่ายลอยกระเด็นออกไป

หวาจันหมุนกายกลับห้องโถงกลางทันใด แสร้งทำเป็นว่าไม่เกี่ยวข้อง กับลูกศิษย์ผู้นี้

เหลยอู่เจียทอดถอนใจและเดินเข้าไปประคองมู่ซุนเฟิง "เจ้าก็ไม่ถามกันก่อนว่านางเป็นใคร ล่วงเกินได้หรือไม่"

ซือคงเขียนลัว่มองสีหน้าของเชียวเซอยามพูดคุยกับสตรีผู้นี้และมักรู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง คล้ายอีกฝ่ายสนิทชิดเชื้อกับเชียวเซอมากกว่าคนทั่วไปอยู่เยียววี้ก็เดินมายังข้างกายของนางและเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "พวกมันรู้จักกันแต่เล็ก บิดาของจีเสวียเป็นอาจารย์ของเชียวเซอ ถือเป็นคนที่ใกล้ชิดกับมันที่สุดในได้หล้า ใกล้ชิดยิ่งกว่าความสัมพันธ์ของมันกับฝ่าบาท ดังนั้นมันย่อมปฏิบัติต่อจีเสวียต่างออกไป"

"อ้อ" ซือคงเขียนลัว่ยังคงไม่ค่อยพอใจนัก

"แต่ความรู้สึกที่มันมีต่อเจ้าต่างหากที่ต่างออกไปจริงๆ" กล่าวจบเยียววี้ก็เดินกลับห้องโถงกลาง

ซือคงเขียนลัว่อึ้งงันอยู่ที่เดิม ก่อนพึมพำกล่าว "ข้าก็...แตกต่างเช่นกันหรือ"

"แม่นาง...แม่นางจีเสวียเล่า" มู่ซุนเฟิงเดินกลับมาโดยมีเหลยอู่เจีย

ประคองอยู่ข้างกาย

ชื่อคงเขียนลัวหันมาถามมัน "คุณชายมู่ แม่นางจีเสวียผู้หนึ่งดงามถึงเพียงนั้นเลยหรือ"

มู่ซุนเฟิงพยักหน้า "ข้าไม่เคยพบเห็นสตรีในได้หล้าผู้ใดดงามกว่านาง เพียงนางเหลียวมองกลางฝูงชนด้วยแววตาอันงดงาม สีสันบนโลกนี้ก็หม่นมัวไม่ต่างจากฝุ่นธุลี"

"ฝุ่นธุลี?" ชื่อคงเขียนลัวกำทวนในมือแน่น

"ฝุ่นธุลี!" มู่ซุนเฟิงเอ่ยด้วยเสียงกังวานทรงพลัง

ชื่อคงเขียนลัวหวดทวนใส่มู่ซุนเฟิงจนลอยกระเด็นออกไปอีกครั้ง เหลยอู่เจียถอนหายใจ ตัดสินใจไม่สนใจมันแล้ว "ข้ารู้จักบทกวีไม่เยอะเท่าเจ้า แต่ข้าท่องได้อยู่วรรคหนึ่ง เกาทัณฑ์จากฟ้าสวรรค์ลึกลงนี้ได้ หายนะที่ตนก่อมีอาจหลบหนี"

เมื่อกลับมาถึงห้องโถงกลาง เชียวเซ่อก็ถามจีเสวียว่า "เจ้ามาอย่างกะทันหันครานี้หรือว่ามีข่าวเกี่ยวกับของสิ่งนั้น"

จีเสวียพยักหน้า "ได้ข่าวมาแล้ว แต่ข้าพูดกับเจ้าได้เพียงคนเดียว"

เยี่ยวอู้อืสตาบกับเชียวเซ่อ ชื่อคงเขียนลัวเอ่ยอย่างไม่พอใจ "พวกเรา ก็ฟังไม่ได้หรือ"

จีเสวียยืนกรานกล่าว "ใช่"

เยี่ยวอู้อืทอดถอนใจ "ขอเหตุผลให้พวกเราหนึ่งประการ"

จีเสวียมองเชียวเซ่อ "ท่านพ่อของข้าน่าจะเคยสอนเจ้าว่าข่าวที่สำคัญที่สุด บอกแก่ผู้ที่จำเป็นต้องรู้ก็พอแล้ว ข่าวนี้มีเพียงเจ้าและข้าที่จำเป็นต้องรู้"

เชียวเซ่อยังคงไม่เอ่ยคำและเป็นเยี่ยวอู้อืที่เอ่ยปากก่อน "ได้"

จีเสวียพยักหน้า "เจ้ามิใช่ชั่ว นับว่าข้างกายเชียวเซ่อยังมีคนที่พึ่งพาได้อยู่คนหนึ่ง แต่ก่อนจะไปมีข่าวหนึ่งที่ทุกคนรับฟังได้ ไม่เพียง

พวกเจ้า แต่อีกไม่นานทั่วไต้หหล้าก็จะรู้" นางสาวบัดแซนเสื้อ ม้วนหนังสือ
ม้วนหนึ่งมาอยู่ในมือของนาง

แสงสีทองวาบวับ

เหลยอู่เจียอุทานออกมา "หรือว่านี่คือทำเนียบทอง!"

คลื่นลมยุทธภพสงบ ทำเนียบทองถกนามจอมยุทธ์ การเปลี่ยนแปลง
แก้ไขทำเนียบทองครั้งนี้พวกมันได้พบเห็นกับตาเสียที

บทที่ 343

ทำเนียบทองตกได้หล้าอีกครา

"หรือว่านี่คือทำเนียบทอง!" เหลยอู่เจียตะโกนเสียงดังลั่น นี่คือการ
ทำเนียบทองที่มันเคยได้ยินมาตั้งแต่เล็กจนโต ไม่ว่าจะเป็นยอดฝีมือเยาว์วัย
ที่เพิ่งมีชื่อเสียง หรือเป็นปรมาจารย์ด้านวิชายุทธ์ผู้โด่งดังมานานก็ล้วน
หลบหนีการตัดสินใจของทำเนียบทองผืนนี้ไม่ได้ จอมยุทธ์ทุกคนเฝ้ารอน
นามของตนเองไปปรากฏอยู่บนทำเนียบทอง ความใฝ่ฝันตั้งแต่เด็กของ
เหลยอู่เจียคือมีนามของตนเองอยู่บนทำเนียบนี้ การปรากฏขึ้นอีกครั้ง
ของทำเนียบทองหลังจากหายสาบสูญไปหลายปี มันได้เข้าทำเนียบ
แล้ว เพียงแต่มันยังไม่ได้พบเห็นด้วยตา ยามนี้เห็นทำเนียบทองอยู่
เบื้องหน้าจึงยากจะข่มกลั้นความตื่นเต้นภายในใจ

เซียวเซอแยมยิ้ม "เจ้าสำนักไปเสี่ยวมาประกาศด้วยตนเอง
ถือเป็นเกียรติอย่างยิ่ง"

"ไม่เห็นต้องรู้สึกเป็นเกียรติ" จีเสวี่ยคลีเปิดทำเนียบทอง "ถึงแม้
ก่อนหน้านี้พวกเราจะอยู่สำนักเดียวกัน แต่ทำเนียบทองเพียงธรรมเสมอมา
พวกเจ้าไม่ได้เปรียบอันใด ทุกท่านเชิญชมทำเนียบ!"

ทำเนียบทองลำดับแรก ทำเนียบร้อยอาวุธ

สุสานเจียนชินมีคัมภีร์ลำดับกระบี่ แต่กล่าวถึงเพียงกระบี่ ขณะที่
ทำเนียบร้อยอาวุธกล่าวถึงบุคคล

ร้อยอาวุธ ทวนเป็นราชัน นามแรกไม่เคยเปลี่ยนแปลง ชื่อคงเขียนลัว
ยืมมปากเล็กน้อย

'เขียนทวน

ชื่อคงฉางเฟิง ถือทวน : ทวนอุยเวีย'

ถัดมาจึงเป็นกระบี่...

'เขียนกระบี่

ลัวชิงหยาง เขียนกระบี่เดียวดาย ถือกระบี่ : จิวเกอ

เชี่ยเซวียน เขียนกระบี่ปราชญ์ ถือกระบี่ : วันเจวียนซู

เหยียนจันเทียน เขียนกระบี่พิโรธ ถือกระบี่ : พัวจวิน

หลี่หานอี เขียนกระบี่หิมะจันทรา ถือกระบี่ : เกียหม่าปิงเหอ เกาฮวา

เหลยฮง เขียนกระบี่อัสนี ถือกระบี่ : ซาเหลย

อู๋ซวง เขียนกระบี่เป็นหนึ่งใน ถือกระบี่ : หีบกระบี่อู๋ซวง'

"อาจารย์เหลยฮงเป็นเขียนกระบี่แล้วหรือ" เหลยอู๋เจียปลื้มปริ่ม
ยินดี

เชียวเชอกับเยี่ยวอู๋ซวงดึกมุ่น บนทำเนียบเขียนกระบี่ปรากฏ
เขียนกระบี่หกคน หลังจากเขียนกระบี่พรตตายเขียนกระบี่อัสนีก็มา
แทนที่ นั่นเป็นสิ่งที่พวกมันคาดการณ์ไว้ก่อนแล้ว ทว่าเขียนกระบี่คนที่หก
กลับเป็นคนที่พวกมันไม่เคยคาดคิด อู๋ซวงเจ้าเมืองอู๋ซวงคนใหม่ผู้เปิดหีบ
กระบี่อู๋ซวงได้ ภายหน้าย่อมก้าวข้ามขงเยียนหุย แต่เยาว์วัยเพียงนี้

ก็สามารถเป็นเซียนกระบี่ได้แล้ว...

"เจ้านั้นเป็นเซียนกระบี่แล้ว ยอดเยี่ยมๆ" มีเพียงเหลยอู่เจี๋ยที่จิตใจใสสะอาดยังคงเอ่ยชมเชยอย่างจริงใจ

'เซียนดาบ

ถ่านไถพั่ว ดาบแข็งกร้าว ถือดาบ : ฉินลินหย่า

ไฉเยว้ยจวิน ดาบผี ถือดาบ : อินหยาง

ซูอวี่ลั่ว ดาบอินอ่อน ถือดาบ : ฉือลั่ว'

ทำเนียบเซียนดาบไม่เปลี่ยนแปลง ยังคงเป็นเปยหลี่ยี้ดครอง
ทำเนียบเซียนกระบี่ หนานเจวียี้ดกุมผั่งเซียนดาบ

นามอื่นๆ ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

เว้นแต่เพียงบรรทัดสุดท้ายเขียนว่า

'ไปหลี่ตงจวิน เขียนสุรา ละทางโลกชำระทำเนียบ'

การละทางโลกกับตายจากไปหาใช่ความหมายเดียวกัน คำว่า
ละทางโลกเป็นการถอนตัวจากยุทธภพ ในเมื่อถอนตัวจากยุทธภพแล้ว
ก็ไม่จำเป็นต้องอยู่ในทำเนียบวรยุทธ์ต่อ

"นี่ก็ต้องบอกต่อได้หล้าหรือ" เชียวเซ่อเอ๋ยถาม

ฉีเสว้ยเอ๋ยเรียบๆ "เจ้าหวังให้ทั่วไต้หวันล้าคิดว่าไปหลี่ตงจวินตายแล้ว
อย่างนั้นหรือ"

ทำเนียบทองคำดับที่สอง ทำเนียบหยกงาม คราแรกถึงเหลียน
เหลยอู่เจี๋ย และซือคงเขียนลั่วลั่นได้เข้าทำเนียบนี้ นี่เป็นทำเนียบที่พวกมัน
มีโอกาสเข้ามามากที่สุดแล้ว ทว่าสิ่งที่เหลยอู่เจี๋ยกับซือคงเขียนลั่วเฝ้ารอ

คือลำดับชื่อของพวกมันจะเลื่อนขึ้นได้หรือไม่

เหลยอู่เจี๋ยพลันเบิกตาโพล่งจ้องมองทำเนียบแผ่นนั้นและอ่านชื่อที่ละรายการ

"ทำเนียบหยกงามอันดับแปด ศิษย์เมืองเสวียเยวี่เยวี่ เชียเยียนซู่" เหลยอู่เจี๋ยกลืนน้ำลาย "ที่แท้เจ้านันก็มีฝีมือถึงเพียงนี้"

มันคือเด็กหนุ่มที่มักจะกินชาลาเปาอยู่ชั้นล่างสุดของหอแดงเทียนเฟิงเข้าสู่ยุทธภพเผยแพร่สติปัญญาสำแดงความสามารถได้ไม่นานก็ถูกจัดเข้าทำเนียบหยกงาม ไม่เสียทีที่คอยเฝ้าหอแดงเทียนชั้นหนึ่ง

"ทำเนียบหยกงามอันดับเจ็ด เวินเหลียง สกุลเวิน" เหลยอู่เจี๋ยครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง "เป็นเวินเหลียงที่มากฤหาสน์สกุลเหลยวันนั้น? คนสกุลเวินก็เข้าทำเนียบหยกงามได้เช่นกันหรือ"

ทำเนียบหยกงามจัดอันดับตามพลังยุทธ์มาตลอด สกุลเวินถึงแม้จะได้รับการขนานนามว่าก้าวพิชิตหัวหล้า สร้างความหวั่นเกรงต่อชาวยุทธ์ แต่พวกมันไม่เจเนจัดในวรยุทธ์ ดังนั้นคนสกุลเวินจึงไม่ได้เข้าทำเนียบของมาเนิ่นนานแล้ว

"ทำเนียบหยกงามอันดับหก ศิษย์สำนักถั่ง ถั่งเจ้อ" เหลยอู่เจี๋ยเคยได้ยินชื่อนี้ ครึ่งก่อนอีกฝ่ายอยู่อันดับเหนือพวกมัน "ศิษย์พีเหิงเจ้านี้ถูกพวกเราเบียดลงไปแล้ว"

เซียวเซอแค้นหัวร่อเย็นยะเยือก "บางที่เจ้าอาจถูกถอดชื่อออกจากทำเนียบแล้วก็ได้"

"ทำเนียบหยกงามอันดับห้า ศิษย์เมืองเสวียเยวี่เยวี่ ชื่อคงเชียนลั่ว" เหลยอู่เจี๋ยไม่สนใจเซียวเซอ ยังคงอ่านต่อไป "ศิษย์พีเหิงนี่ไม่เลวเลยหรือข้าจะอยู่อันดับสี่? อันดับสี่ ศิษย์เขาชิงเจิง หลี่ผานซง เจ้านันก้าวหน้าเร็วยิ่งนัก! ข้าๆๆ เจอชื่อข้าแล้ว ข้าอยู่อันดับสาม ทำเนียบหยกงามอันดับสาม ศิษย์เมืองเสวียเยวี่เยวี่ คฤหาสน์สกุลเหลย และสุสาน

เจี้ยนซิน เหลยอู่เจีย ซื่อซำยาวเหลือเกิน น่าเกรงขามหรือไม่ อหังการหรือไม่ ซ้ำเข้าสามอันดับแรกแล้ว!"

เซียวเซอกล่าวต่อจีเสวียอย่างเหนื่อยใจ "เริ่มสำนักเสียใจที่จัดมันเข้าทำเนียบหยกงามแล้วหรือไม่ พวกเจ้าน่าจะเปิดทำเนียบตัวโง่งมสักอัน ให้มันเป็นอันดับหนึ่งดีหรือไม่"

จีเสวียส่ายหน้า "นิสัยของคนหนุ่ม ที่จริงอันดับควรสูงกว่านั้น"

"ทำเนียบหยกงามอันดับหนึ่ง ศิษย์เมืองเสวียเว่ยยี่ ลั่วหมิงเซวียน" เหลยอู่เจียตกตะลึงพริ้งเพริด "ขึ้นเป็นอันดับหนึ่งเลยหรือ"

ครานี้มิใช่เพียงเหลยอู่เจีย แต่ทุกคนในที่นั่งล้วนตกตะลึงหลายเดือนก่อนลั่วหมิงเซวียนยังเป็นแค่อันดับสุดท้ายของทำเนียบหยกงาม ทว่าภายในเวลาอันสั้นมันกลับขึ้นเป็นอันดับหนึ่งแล้ว ทั้งที่ในช่วงเวลานี้สื่อคงเขียนลัวกับเหลยอู่เจียล้วนฝีมือรุดหน้า เข้าสู่เขตแดนฟ้าไร้พินธนาการได้สำเร็จ เกิดอันใดขึ้นกับลั่วหมิงเซวียนผู้นี้กันแน่ ถึงทำให้มันก้าวล้ำได้ถึงเพียงนี้

"วิชาลั่วป้อเทพเซียน?" เหลยอู่เจียสบตากับเซียวเซอ "มันแตกฉานแล้วหรือ"

เซียวเซอพยักหน้าแผ่วเบา "คงเป็นเช่นนั้น"

"ในเมื่อข้ามอันดับสองไปก็คงมีอันดับหนึ่งอีกคน เป็นอู๋ซินหรืออู๋ซวง ผู้เป็นอันดับหนึ่งคราก่อนแล้ว" เหลยอู่เจียไล่สายตาไป ก่อนจะตกตะลึงเงยหน้ามองเซียวเซอ "เหตุใดเป็นเจ้า"

ทำเนียบทองอันดับหนึ่ง ศิษย์เมืองเสวียเว่ยยี่ เซียวเซอ

เซียวเซอชักไหลอย่างจนใจ มันหันมองจีเสวีย "ได้เพียงทำเนียบหยกงามหรือ"

จีเสวียพยักหน้า "ข้าประมือกับเจ้าคราก่อน ด้วยเขตแดนในตอนนีของเจ้าคู่ควรเพียงทำเนียบหยกงาม"

เชียวเซ่อดอดใจ "อุตสาห์ปรากฏตัวในยุทธภพอีกครั้งแต่กลับต้องมาเป็นรองผู้อื่น เห็นที่ผู้ที่เป็นอันดับหนึ่งของทำเนียบหยกงามครั้งก่อนที่ตอนนี้ได้เป็นเซียนกระบี่คงได้เข้าทำเนียบไร้เทียมทานแล้ว อยู่อันดับที่เท่าไร"

"เจ้าอ่านต่อไปก็รู้เอง เพียงแต่ดูชั้นอันดับหนึ่งของทำเนียบหยกงามอีกคนครั้งก่อน เจ้าคงไม่ได้เห็นนามของมัน" จีเสวียทอดอดใจ "ตั้งแต่มันเข้าเทียนจีมา พวกเราก็กว้างรอยไม่พบ จวบจนวันนี้ก็ยังคงไม่เจอ"

"ด้วยความสามารถของสำนักไปเสี่ยวก็หาไม่พบหรือ" เชียวเซ่อมุ่นคิ้ว

"ถึงแม้สำนักหลักของสำนักไปเสี่ยวจะตั้งอยู่ในเมืองเทียนจี แต่สถานที่ที่พวกเราสืบเสาะยากที่สุดยังคงเป็นเมืองแห่งนี้ เมืองแห่งนี้มีหลายที่ที่สำนักไปเสี่ยวไม่อาจแทรกแซงได้" จีเสวียเอ่ยแผ่วเบา

"วังหลวง" เชียวเซ่อกล่าวเสียงเนิบนาบ

"อาจยังมีสถานที่อื่นอีก" จีเสวียกล่าวอย่างแผ่วนัยลึกลับ

"วางใจเถิด ด้วยฝีมือของบรรพชิตนั้น ผู้อื่นมีแต่จะเสียเปรียบ" เหลยอู่เจียเข้าไปตบเบาๆ เชียวเซ่อ ความจริงมันเองก็เป็นกังวล ทว่ายังคงฝืนยิ้มกล่าว "พวกเราดูทำเนียบต่อเถอะ"

บทที่ 344 หนึ่งในได้หล้า

ทำเนียบทองคำลำดับที่สามคือหนึ่งในได้หล้า...ทำเนียบไร่เทียมทาน
ทำเนียบไร่เทียมทานถูกเปิดขึ้นอีกครั้ง ในเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่เดือนนี้
จะมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่

"ในเมื่อเจ้าบอกว่าย้ายไปหล้าถอนตัวออกจากทำเนียบ เช่นนั้น
เมื่อผู้ปิดด่านก็ย่อมเป็นเช่นเดียวกัน สองอันดับแรกในทำเนียบไร่เทียมทาน
ล้วนถอนตัว แล้วผู้ใดจะแทนที่ตำแหน่งของพวกมัน" เยี้ยวอีกก็เดินเข้ามา
พินิจมองทำเนียบแผ่นนั้น

"ทำเนียบไร่เทียมทานอันดับสี่" เหลยอู่เจียออกเสียงอ่านอย่างเข้มซ้ำ
"เหยียนจั้นเทียน ถานไถฟัว เหลยฮง อู่ซวง อาจารย์...อาจารย์เข้าทำเนียบ
ร้อยอาวุธแล้วยังเข้าทำเนียบไร่เทียมทานด้วย! ประเดี๋ยวก่อน ตัวอักษร
เล็กๆ ด้านหลังนั้นคืออันใด"

จีเสวี่ยแย้มยิ้มบาง "เป็นคำวิพากษ์จากสำนักไปเสียว"

'เหยียนจั้นเทียน : เลี้ยงกระบี่ด้วยพิโรธ หนึ่งในกระบี่ทะเลวงกองทัพนับหมื่น ความน่าเกรงขามไม่เป็นรองในได้หล้า จัดเข้าอันดับสี่'

ถ่านไถฟัว : เบิกนภาดาบแข็งกร้าว ทลายฟ้ามลายดิน นักดาบ
ทั่วหัวล้าส่วนหลบหลีกความแหลมคมของมัน จัดเข้าอันดับสี่

เหลยฮง : แสวงรับกระบี่ดัง รู้แจ้งมรรคากระบี่ หลอมรวมวิชา
อาวุธเพลิงสำนักเหลยเข้ากับมรรคากระบี่ สรรค์สร้างมรรคากระบี่ใหม่
จัดเข้าอันดับสี่

อู่ซวง : เปิดหีบกระบี่อู่ซวงอีกครั้ง ควบคุมกระบี่สิบสองเล่มและ
กระบี่ยาวหนึ่งเล่มได้ในรอบร้อยปีหลังจากเจ้าเมืองอู่ซวงคนแรก ได้หล้า
ยากแสวงคู่ต่อสู้ จัดเข้าอันดับสี่

"อู่ซวง" เขียวเซอพิมพ์ซ้ำชื่อนั้น "ควบคุมกระบี่สิบได้ทั้งสิบสองเล่ม
แล้ว"

เหลยอู่เจียขมวดคิ้ว "เจอกันคราวหน้าจะต้องประลองกับมันให้เต็มที่
จริงสิ ผู้อาวุธไหลหนีเทียนกับเซี่ยเซวียนที่ขึ้นทำเนียบเมื่อครั้งก่อนเล่า"

"ช่วงนี้หนีเทียนลงมืออีกครั้ง จากสถานการณ์ต่อสู้ครั้งนั้นเห็นได้ชัด
ว่าหนีเทียนเขตแดนถดถอย แม้ยังเป็นยอดฝีมือเขตแดนฟ้าไร้พินาการ
แต่ไม่เทียบเท่ายอดฝีมือในทำเนียบไร้เทียมทานแล้ว จึงตกจากทำเนียบ
ส่วนเซี่ยเซวียนเขียนกระบี่ปราชญ์ เจ้าลองอ่านต่อไป" จีเสวียกล่าว
เสียงเรียบ

"ทำเนียบไร้เทียมทานอันดับสาม เซี่ยเซวียน ใจเยวียจวิน
เหลยอวีนเฮ้อ"

'เซี่ยเซวียน : ไม่แสวงหาชื่อเสียง ไม่ใช้กระบี่เลื่องชื่อ แต่กลับ
ได้ชื่อว่าเป็นนักปราชญ์ผู้เรื่องนาม ปราณกระบี่หลุดพ้นทางโลก สง่างาม
ดุจหยก จัดเข้าอันดับสาม

ใจเยวียจวิน : ไร้ตัวตน ไร้เสียงดาบ สังหารคนไร้รูปแบบ จากไป

ไว้ร่องรอย จัดเข้าอันดับสาม

เหลียววินเฮ้อ : กระเรียนเหินเมฆา อัญเชิญอันนี้เข้าชั้นฟ้า ยอดวิชา
ของไต้หล่า ปรากฏภายในยุทธภพอีกครั้ง จัดเข้าอันดับสาม'

เซียเซียวนเลื่อนขึ้นหนึ่งอันดับ เข้าอันดับสาม เหลียววินเฮ้อผู้นำ
สกุลเหลียวตอนนี้ครั้งก่อนยังไม่ได้เข้าทำเนียบก็ข้ามชั้นเข้าสู่อันดับสาม
ส่วนอีกสองคนที่เคยอยู่อันดับสาม...

"ทำเนียบไว้เทียบทานอันดับสอง ถึงเหลียนเยวี่ ชื่อคงฉางเฟิง"

'ถึงเหลียนเยวี่ : ยอดผู้ปรีชาในรอบร้อยปีแห่งสำนักถึง ปรากฏภายใน
ในยุทธภพอีกครั้ง ปลุกปั่นลมฝนอีกครา จัดเข้าอันดับสอง

ชื่อคงฉางเฟิง : ผู้ครองวิชาทวนอันดับหนึ่งของไต้หล่า ยอดนักวางแผน
มองยุทธภพเป็นกระดานหมาก ถำรงเมืองเสวี่เยวี่ให้เป็นหนึ่งในไต้หล่า
จัดเข้าอันดับสอง'

"ท่านพ่อเข้าอันดับสองแล้วจริงๆ ด้วย" ชื่อคงเขียนลั้วพึมพำกล่าว

"มีอันใดหรือ" เซียวเซ่อเอ๋ยถาม

ชื่อคงเขียนลั้วขมวดคิ้วเล็กน้อยคล้ายไม่ยินดีนัก "ตั้งแต่พวกเรา
กลับมาจากเกาะเซียน ท่านพ่อก็มักจะปิดด่านฝึกวรยุทธ์ บอกว่าตอนนี้
เจ้าเมืองรองบาดเจิบสาหัส เจ้าเมืองใหญ่ยังไม่กลับมา ถ้าพึ่งผู้เป็น
อันดับสามอย่างท่านพ่อคงไม่อาจประคับประคองเมืองเสวี่เยวี่ให้
ครองอันดับหนึ่งในไต้หล่า จำต้องเลื่อนขึ้นอีกชั้น เพียงแต่..."

"เพียงแค่ถึงแม้เซียนทวนจะเข้าอันดับสองแล้ว แต่คนบางคน
ที่เดิมที่อยู่อันดับสอง" เซียวเซ่อเฟ่งสายตามองไป "กลับไปจากอันดับสอง
แล้ว"

ทำเนียบไร้เทียมทานอันดับหนึ่ง เมืองมู่เหลียง ลัวซิงหยาง

'ลัวซิงหยาง : เทพเขียนรันโลก ร้อยหลี่ไม่หวนคั้น ไ้ห้ล้าไร้ผู้ต่อกร
จัดเข้าอันดับหนึ่ง'

"เทพเขียนโมอีปิดด้านสิบปี ไม่เข้ายุทธภพอีก ไปหลี่ตงจวินอยู่
เคียงข้างมันจึงไม่กลับมาเช่นกัน ทัวทั้งไ้ห้ล้าไม่มีผู้ที่เขาชนะเขียนกระบี่
เมืองร้างผู้ไ้ได้จริงฯ หรือ" เยี่ยวว้อเอ๋ยถาม

จีเสวี่ยพยักหน้า "อย่างน้อยจากชาวที่ล้านักไปเสียไ้ได้รับ ฝีมือ
ของชื่อคงฉางเฟิงกับถึงเหลียนเยวี่ยยังห่างจากลัวซิงหยางอยู่หนึ่งเส้นกัน"

เมืองอู่ซวง

อู่ซวงกำลังนั่งเหม่อลอยอยู่บนกำแพงเมือง

หลูอวี้ไ้กำลังนั่งดูผังทำเนียบอยู่ข้างๆ มันต่อสู้กับเหล่าศิษย์เมือง
เสวี่ยเยวี่ยยามไปขัดขวางเซียวเซ่อ ผลปรากฏว่าพ่ายแพ้หมดรูป จวบจน
วันนี้ยังต้องไ้ใช้ไม้เท้าพุงกาย

"ศิษย์น้อง เจ้าเข้าทำเนียบไร้เทียมทานแล้ว" หลูอวี้ไ้จกกล่าวด้วย
เสียงสงบนิ่ง

เมืองอู่ซวงยามนี้มีเสียงโห่ร้องยินดีดังกึกก้อง คนของเมืองอู่ซวง
ไม่มีใครเข้าทำเนียบทองไ้มาหลายปีแล้ว แ่ทำเนียบหยกงามอันดับหนึ่ง
เมื่อหลายเดือนก่อนก็สร้างชื่อเสียงฮือฮาต่อพวกมันอยู่นาน บัดนี้เจ้าเมือง
คนใหม่ยังเข้าทำเนียบไร้เทียมทาน ทัดเทียมยอดฝีมืออย่างเหลียนจั้นเทียน
เขียนกระบี่พิโรธ สร้างความตื่นเต้นยินดีแก่พวกมันอย่างแท้จริง หาก
กล่าวตามตรง หลายปีมานี้ที่เมืองอู่ซวงยังไ้ได้ชื่อว่าเป็นหนึ่งในสี่เมือง
ของไ้ห้ล้าล้วนเพราะอาศัยเกียรติยศในกาลก่อน บัดนี้การผงาดขึ้นมา

ของอู๋ซวงนับเป็นดาวช่วยชีวิตที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพวกเขาโดยแท้

"ลำนักไปเสียวมิใช่คนดีอันใด" อู๋ซวงไม่แม้แต่จะเหลียวมอง ทำเนียบผืนนั้น มันทำเพียงเปิดหีบกระบี่ นำกระบี่บินอันประณีตมา เช็ดขัดเล็มแล้วเล็มเล่า

"ใช่ มาประกาศทำเนียบเวลาเช่นนี้...เดิมทีได้หล้าทราบเพียงว่า เมืองอู๋ซวงถือกำเนิดวีรบุรุษดรุณน้อยผู้หนึ่ง เหลือทิ้งการคาดเดาไว้ให้ คนไปคิดส่งเดชก็พอแล้ว ยามนี้เข้าทำเนียบไว้เทียบทานอย่างโจ่งแจ้ง ทั้งยังใส่คำวิพากษ์วิจารณ์ที่ไม่หวังดีเช่นนั้นอีก ตอนนี้อยู่คนต่างทราบ แล้วว่าพวกเรามีเจ้าเมืองคนใหม่ที่เปิดหีบกระบี่อู๋ซวงได้อีกครั้ง คิดจะ เส่แสรงก็เส่แสรงต่อไม่ได้แล้ว" หลูอวี้ใจทอดถอนใจ "เจ้าจะไปเทียนฉี เมื่อใด"

"อ้วนซัว ชิงซวง เฟิงเซียว หงเยี่ย หูเตี้ย เจวียอิ่ง ซาเซิง พัวเจีย อวี้หลู้อี้ เร่าจื่อโหลว" อู๋ซวงเรียกเบาๆ กระบี่บินสิบเล่มก็ลอยออกมาจากหีบ และร่อนลงเบื้องหน้าของมัน อู๋ซวงเคาะที่ด้ามกระบี่แผ่วเบา บังเกิด เสียงดังกรู๊งกรู๊งคล้ายกระดิ่งลมก็มีปาน "ช่างไพเราะยิ่งนัก"

"ซัง" อู๋ซวงเอ่ยเรียกเบาๆ กระบี่บินอีกเล่มหนึ่งก็พุ่งออกมา

"หมั่ง" อู๋ซวงเคาะหีบกระบี่ กระบี่เล่มที่สองในกระบี่บินทั้งสิบสองเล่ม ก็ร่อนลงเบื้องหน้าของมัน

"ต้าหมิงจูเซวี่" อู๋ซวงเอ่ยเรียกอีกครั้ง ทว่ากระบี่ยาวที่อยู่ในหีบ กลับไม่มีการตอบรับแม้สักน้อย

"ต้าหมิงจูเซวี่!" อู๋ซวงตะโกนเสียงดังอย่างหาได้ยากยิ่ง กระบี่ยาว เล่มนั้นสั้นเล็กน้อย ทว่าทำเพียงสั้นเท่านั้น

อู๋ซวงเกาหัวแกรก

"เห็นที่กระบี่จะบอกว่าข้ายังต้องรอก่อน"

เมืองเสวียเยวี่

บนหาดเตี้ยชันชั้นสิบสาม ลั้วหมิงเซวี่ยนในอารมณ์สีขาวกำลัง
นั่งชมวัดควมุ่นอยู่เบื้องหน้ารูปปั้นดินเทพเซียนเล่นลั้วป้อ กระบี่ทั้ง
เจ็ดเล่มปักเรียงรายอยู่เบื้องหลังมัน

"ยังดูอยู่อีกหรือ ได้เวลากินข้าวแล้ว" อินลั้วสยาถือตะกร้าเดินเข้ามา
"จะบอกข่าวดีแก่เจ้า สำนึกไปเสียเวียงสงทำเนียบทองมาให้ ตอนนี้เจ้า
เป็นอันดับหนึ่งทำเนียบหยกงาม"

"อันดับหนึ่งทำเนียบหยกงาม? แล้วเจ้าหนูเมืองอู่ชวงนั้นเล่า มัน
มิใช่อันดับหนึ่งของทำเนียบหยกงามครั้งก่อนหรือ หรือว่าถูกข้าดัน
ลงไปแล้ว" ลั้วหมิงเซวี่ยนหันมาถาม น้ำเสียงฉายแววยินดียากจะปกปิด

"ไม่มันออกจากทำเนียบหยกงามแล้ว ยามนี้เป็นอันดับสี่ในทำเนียบ
ไร่เทียมทาน" อินลั้วสยากล่าวเสียงเรียบเรื่อย

"มารดามั่นเถอะ!" ลั้วหมิงเซวี่ยนสบถออกมาอย่างดุขัน "แพ้
เจ้าหนูที่มันนั้นอีกแล้ว ไม่กินข้าวแล้ว ฝึกกระบี่ต่อ!"

อินลั้วสยาเดินเข้าไปถึบมันหงายหลัง "กลัวพุดจาหยาบคาย
ต่อหน้าอาจารย์ของเจ้าหรือ! ซ่างอาจหาญเสียจริง! มากินข้าวเดี๋ยวนี้!"

บทที่ 345

ไฟสะบันหิมะจันทร

"ช่วงนี้ฝึกกระบี่เป็นอย่างไร" อินลั่วสยาकिनข้าวไปพลางเอ่ยถามไปพลาง

ลั่วหมิงเซวียนพยักขำกินคำโต "นั่นยังต้องพูดด้วยหรือ ย่อมสำเร็จเป็นส่วนใหญ่ หาไม่แล้วทำเนียบหยกงามนั้นจะใส่ชื่อข้าเป็นอันดับหนึ่งได้อย่างไร"

"สำเร็จเป็นส่วนใหญ่?" อินลั่วสยาวางตะเกียบลง "เจ้าไม่ได้เข้าทำเนียบไว้เทียมทาน เช่นนั้นก็แปลว่ายังขาดบางอย่างหรือ"

"อาจารย์จะทดสอบข้าดูหรือไม่" ลั่วหมิงเซวียนวางถ้วยเปล่าลงและถามขึ้นอย่างอวดดี

"ได้!" อินลั่วสยาวาดมือ ตะเกียบข้างหนึ่งพุ่งเข้าไปใส่ลั่วหมิงเซวียน ลั่วหมิงเซวียนยิ้มบางพลางวาดมือ กระบี่สั้นเล่มหนึ่งบินมาอยู่ในมือ เมื่อมันวาดมืออีกครั้งตะเกียบก็ถูกผ่าเป็นสองส่วน

"นับว่าว่องไว" อินลั่วสยาลั่นวูบไปยังเบื้องหน้าของลั่วหมิงเซวียนพร้อมออกหมัดใส่ ลั่วหมิงเซวียนวาดมืออีกครั้ง กระบี่สั้นถูกสลับกับกระบี่ยาวและแทงใส่แขนเสื้อของอินลั่วสยาจนขาดทะลุ อินลั่วสยา

ถอยหลังไปสามก้าวก่อนพยักหน้าน้อยๆ "น่าสนใจ"

"ข้าคิดว่าตำนานเล่าขานนั้นเป็นเรื่องจริง ช้างกายโอรสสวรรค์
ราชวงศ์ก่อนทุกพระองค์ล้วนมีน้องชายที่เป็นองครักษ์เงาเช่นนี้ผู้หนึ่ง
มันรู้เรียนวิชากระบี่อันเลิศล้ำ ภายหลังแคว้นล่มแล้ว องค์ชายผู้เป็น
องครักษ์เงาที่ครอบครองวิชากระบี่อันเลิศล้ำกลับรอดชีวิต สุดท้าย
พเนจรอยู่ในหมู่สามัญชน ซ่อนเร้นวิชากระบี่ไว้ในรูปปั้นดินเทพเซียน
เล่นลิ่วป้อนี่" ลั้วหมิงเซวียนยิ้มกล่าวว่า "วิชากระบี่นี้ช่างยอดเยี่ยมเหลือเกิน"

อินลั่วสยาแยมยิ้ม "นั่นเลิศล้ำกว่าวรยุทธ์ที่ข้าถ่ายทอดให้เสียอีก"

"ย่อมมิใช่ ต่อให้วิชากระบี่นี้จะเลิศล้ำเพียงใดก็ไม่นับเป็นหนึ่งใน
ได้ห้ำหั่น แต่วิชาเดิมพันของอาจารย์ต่างหากที่นับเป็นหนึ่งในได้ห้ำหั่น"
ลั้วหมิงเซวียนวางกระบี่ลง ยกนิ้วหัวแม่มือ "นั่นต่างหากที่เป็นความสามารถ
อันแท้จริง"

อินลั่วสยาจิ้มหน้าผากของลั้วหมิงเซวียน "รู้จักพูด"

"อาจารย์ขอรับ" ลั้วหมิงเซวียนทอดถอนใจ "ท่านว่ายามนี้ท่าน
ตัดใจจากช่งเยียนหุยแล้ว แต่อย่างไรก็จะโดดเดี่ยวไปทั้งชีวิตไม่ได้
กระมัง อายุท่านก็มีไฉ่น้อยแล้ว"

"พูดอันใดนั้น" อินลั่วสยาจ้องเขม็ง "นี่จะเป็นพ่อสื่อให้อาจารย์หรือ"

"อาจารย์ ท่านว่าเจ้าเมืองซื่อคงเป็นอย่างไร" ลั้วหมิงเซวียนเอ่ยถาม
แผ่วเบา

"คนที่มีสตรีอื่นอยู่ในใจล้วนไม่ควรพูดถึง" อินลั่วสยาตบหัว
ลั้วหมิงเซวียน "ในใจและทั้งชีวิตนี้ของซื่อคงนางเฟิงมีเพียงสตรีผู้นั้น
อีกอย่างอาจารย์ของเจ้าคุณควรเป็นภรรยาใหม่ของผู้อื่นหรือ"

"เช่นนั้นอาจารย์คิดว่าข้าเป็นอย่างไร" ลั้วหมิงเซวียนถามพลาง
หัวเราะฮิฮะ

อินลั่วสยานิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนสีหน้าจะพลันเย็นวูบ "เจ้าล้อเล่น"

เช่นนี้กับข้าหรือ"

ลั้วหมิงเซวียนยิ้มແຍ້ "อาจารย์ ข้าผิดไปแล้ว"

"เก่งวิชาการกระบี่แล้วจึงกล้าหยอกล้อกระทั้งอาจารย์หรือ" ยิ่งพูด
น้ำเสียงของอินลั้วสยาก็ยิ่งเหี้ยมเกรียม

"อาจารย์ ข้าผิดไปแล้ว" ลั้วหมิงเซวียนกล่าวว่าน้ำเสียงสั้นเครือ ถึงแม้
จะประสบความสำเร็จในวิชาการกระบี่อย่างยิ่งใหญ่ แต่มั่นก็ยังคงเป็นศิษย์
ที่หวาดกลัวอาจารย์

"ผิดไปแล้ว?" อินลั้วสยาลึกคิ้ว "ถ้าอาจารย์ตอบว่าเจ้าไม่เลวเล่า"

"อ้อ!" ลั้วหมิงเซวียนเผยสีหน้ายินดียกใหญ่ "จริงหรือขอรับ"

"จริง" อินลั้วสยาจับข้อมือของลั้วหมิงเซวียนพลิก

"เจ็บๆ อาจารย์เจ็บ! อาจารย์เบาหน่อย!" ลั้วหมิงเซวียนโอดครวญ

ข้างล่างของหอเตียงเทียน ชื่อคงฉางเฟิงได้ยินเสียงโอดครวญจาก
ชั้นบนจึงสายศีระะเอือมระอา "เมืองเสวี่ยเยวี่ไม่มีตัวตลกพวกนั้นแล้ว
ก็ต้องอาศัยศิษย์อาจารย์คุณี้ถึงค่อยมีชีวิตชีวาขึ้นมาบ้าง"

จูถื่อไม้เท้ากับหลงเอ๋อรยืนอยู่ข้างกายมัน หลงเอ๋อถือทำเนียบทอง
อยู่ในมือพลางทอดถอนใจกล่าว "เซียนทวนไม่ได้เข้าอันดับหนึ่ง น่าเสียดาย
อยู่บ้าง"

"ช่วยไม่ได้" หลายปีมานี้พวกมันลั้วนยกเรื่องของเมืองเสวี่ยเยวี่
ให้ข้าจัดการ คนหนึ่งบ่มสุรา คนหนึ่งฝึกกระบี่ วิชาทวนของข้าไม่ได้
ทะลวงขึ้นมาโดยตลอด ตะลี้ตะลานฝึกเพียงไม่กี่เดือน อย่างไรก็ตามสู้
ลั้วชิงหยางที่ฝึกเพียงหนึ่งวันดุดังสิบปี สมควรเป็นเช่นนั้นแล้ว"

"หากเซียนกระบี่เดียวดายมุ่งตรงไปยังเทียนฉี เจ้าเมืองจะทำเช่นไร"
จูเอ๋อปากถาม

"หนึ่งทวนหนึ่งคนเข้าขัดขวาง" ชื่อคงฉางเฟิงกล่าวด้วยรอยยิ้ม
"เรื่องขวางทาง ข้าเริ่มทำมาตั้งแต่หลายปีก่อนแล้ว"

"หากขวางไม่ได้เล่า" จูถามต่อ

"เช่นนั้นก็ตาย" ชื่อคงนางเฟิงเอ๋ยเสียงขริม

จูมกศึรชะรับ "กาลก่อนเจ้าสำนักกวิพการเจ้าเมืองชื่อคงไว้สูงยิ่ง
บัดนี้เมื่อได้รู้จักก็ทำให้เลื่อมใสสุดหัวใจ"

"ขวางไม่ได้ก็ตาย" ชื่อคงนางเฟิงมองจูด้วยสายตาคัลล้ายครุ่นคิด
"ข้อนี้สหายน้อยมิใช่เคยกระทำแล้วหรือ"

จูผินหัวรอครู่หนึ่ง "เจ้าเมืองชื่อคง มีเรื่องหนึ่งที่ว่าไม่อาจไม่ถาม
ข้ายังเหลือเวลาอีกเท่าไร"

ชื่อคงนางเฟิงนึกไตร่ตรองก่อนถอนหายใจ "ทุกเมื่อ"

"ข้าเข้าใจแล้ว" จูพยักหน้า

หลงเอ๋อร์ที่อยู่ข้างๆ อ่านปากของพวกมันออกจึงถามอย่างตะลึงลาน
ว่า "พวกเจ้าพูดอันใดกันอยู่!"

จูไม่ได้ตอบคำ มันทำเพียงก้มศีรษะทำให้ยากจะมองเห็นสีหน้า
"เจ้าเมืองชื่อคง ขอให้พวกข้าพูดคุยกันตามลำพังได้หรือไม่"

ชื่อคงนางเฟิงพยักหน้า "ยอมได้" สิ้นเสียงมันก็กระโดดขึ้นไปบน
หอเตียงเทียน "ท่านเขียน พวกเรายังหวังให้ศิษย์ของเจ้าส่งเสริมเมือง
เสวียเยวีย อย่าซ่อมมันจนตายเสีย"

จูส่งยิ้มให้หลงเอ๋อร์ "เราเดินขึ้นเขาซังซานกันเถอะ"

หลงเอ๋อร์เดินตามจูขึ้นเขาซังซานไป ทว่าสีหน้ายังคงเคร่งขริม
อยู่ตลอด นางมั่นใจว่าเมื่อครู่ตนเองไม่ได้อ่านปากผิดไป จูถาม
ชื่อคงนางเฟิงว่าตนเองยังเหลือเวลาอีกเท่าไร และชื่อคงนางเฟิง
ตอบกลับว่าทุกเมื่อ แต่จูไม่ได้เอ่ยปาก นางจึงไม่ชักใช้ไล่เสียงต่อ
ทั้งสองคนเสียบันอยู่เช่นนี้ มีเพียงหนึ่งคนนำทางอีกหนึ่งคนไปข้างหน้า

"ดูคล้ายว่าจะเป็นเช่นนั้นมาตลอด เจ้าจงมือข้า ข้าติดตามเจ้า ไม่มีใคร
พูดอันใด เดินไปอย่างสงบเสียบเช่นนี้เสมอมา ถึงแม้จะนำเบือแต่กลับ

สบายใจ" จู๋แย้มยิ้ม "อันที่จริงมีหลายครั้งที่ข้าพุดแล้ว แต่เจ้ามองไม่เห็น"

"ครั้งนี้" หลงเออร์เคঁนกล่าวที่ละคำ "ข้ามองเห็นแล้ว"

จู๋หยุดฝีเท้า ทั้งสองยืนมองหน้ากันอยู่ที่ตีนเขาซังซาน จู๋ทอดถอนใจ "หลายปีมานี้ลำบากเจ้าแล้ว พวกเราคนหนึ่งตาบอด คนหนึ่งหูหนวก ไม่รู้ว่าเจ้าสำนึกคิดอย่างไรจึงจัดพวกเรามาอยู่กลุ่มเดียวกัน ข้ามองไม่เห็น ไม่รู้ว่าข้าพุดแล้วเจ้ามองเห็นหรือไม่ หลายเวลาล้วนต้องรบกวนเจ้าแล้ว"

"เหตุใดต้องพุดเช่นนั้น" เพราะการพุดไม่ใช่เรื่องง่ายตายสำหรับนาง ดังนั้นทุกครั้งที่หลงเออร์พุดจึงกระชับใจความให้สั้นลง

"ความจริงวันนั้นข้าบาดเจ็บสาหัส สาหัสจนหมดหนทางรักษา" จู๋ถอนหายใจ "ข้าขอร้องไม่ให้เจ้าเมืองซือคงบอกพวกเจ้า แต่ข้าและเจ้าเมืองซือคงต่างรู้ว่าข้าข้ามอุปสรรคครั้งนี้ไปไม่ไหว...วันที่มันปกครองได้หล้า สุดท้ายข้าก็ไม่ได้เห็น" จู๋เงยหน้าทอดตามองไปยังที่ทางไกล "ข้ากำลังมองทิศทางของเมืองเทียนฉืออยู่ใช่หรือไม่"

หลงเออร์ยามนี้ น้ำตาหลั่งนองหน้า นางพยักหน้า "ใช่"

"ได้ข่าวว่ามันปลุกปั้นลมฝนที่เมืองนั้นอีกแล้ว มันสมควรเป็นคนเช่นนั้น ยังจำครั้งแรกที่พวกเราเจอมันได้หรือไม่ พวกเราล้วนอยากซ่อมมัน สักยก เป็นเด็กเมื่อวานขึ้นที่เยาว์วัยกว่าพวกเราเห็นๆ แต่เหตุใดลำพองตนถึงเพียงนั้น" จู๋ยิ้มกล่าว "แต่ภายหลังจึงเข้าใจว่านี่คือมัน"

หลงเออร์ส่ายหน้ากล่าว "ไม่ต้องพุดแล้ว ข้าจะไปหาเจ้าสำนักให้ช่วยคิดหาวิธี"

"ข้ายังมีประโยคสุดท้ายอยากพุดกับเจ้า" จู๋กล่าวต่อโดยไม่สนใจ คำพุดของหลงเออร์

"วันเวลาที่ได้ใช้ร่วมกับเจ้าหลายปี สงบเงียบยิ่งนัก แต่ก็อบอุ่นเหลือเกิน" จู๋กล่าวเสียงแผ่วเบา

ทั้งสองยืนอยู่อย่างเงิบเซียบเซ้นนี้โดยหันมองไปยังทิศทางของเมืองเทียนฉี กระทั่งนกพิราบตัวหนึ่งบินมาจากที่ห่างไกล สยายปีกร่อนลงบนไหล่ของหลงเอ๋อร์

จู่หันไปมองตามเสียง หลงเอ๋อร์ปลดจดหมายลงมาจากขาของนกพิราบ ก่อนจะมุ่นคิ้วเล็กน้อย

"เป็นผู้ใด"

"เจ้าสำนัก"

"เจ้าสำนักคนใด"

"จี้ร่วเฟิง"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3K0w7cL>